

Henri Barbusse ha mort!

En aquests moments en què els imperialismes semblen buscar una nova lluita, ha desaparegut l'home que començà la creuada contra aquella guerra que fou un dels horrors més grans de totes les èpoques. Aquest home era Henri Barbusse.

La seva vida presenta variats aspectes, però l'únic que interessa a tots els homes sense matisos nacionals ni polítics és la seva lleu en contra de la guerra. Ell va ésser el primer combatent que es va donar compte de què pel cim dels exèrcits hi havia unes baixes passions que embrutien el nom sagrat de Pàtria, fent-lo tan baix com el dels traficants en armes i queviures.

Quan la guerra esclatà, En Barbusse comptava 40 anys. Ja era un home fet i amb idees molt puritanes sobre França i el deure dels ciutadans, que li feren batre's al front sense voler ésser mai un emboscacat. A l'any 1915 quedà inútil i passà als serveis auxiliars. Aleshores es crigué «Le Feu».

Aparegut aquest llibre a 1916 tingué un èxit formidable de públic i de crítica, que li atorgà el premi Goncourt. L'obra completa no es publicà fins en ésser acabada la guerra.

Ara, però, aquesta obra té l'inconvenient de que és massa literària i, per tant, menys apta per les masses que la d'En Remarque, «Res de nou a l'oest». En comparar les dues obres es veu desseguida que l'una és feta per un escriptor i l'altra per un soldat amb imaginació poderosa, però sense estil literari. A la d'En Barbusse, les misèries i abusos de caserna no hi figuren perquè els dona ja per sabuts i coneguts; a la d'En Remarque, aquestes misèries són el fons de l'obra, però es deixà la part d'emboscats i la dels negociants que feien el seu profit amb les vides dels combatents i que desitjaven que la guerra durés el més possible per emplenar-se d'or. El barroerisme de «Res de nou a l'oest» és formidable i l'estil nul; a «Le Feu», el barroerisme no existeix; és reemplaçat pel realisme, i l'estil és ben marcat.

Més tard, quan En Barbusse es dedicà a treballar pel partit comunista i per la Lliga anti-feixista, hagué d'exclamar-se, en veure antics combatents decidits a lluitar: «Quina màquina d'oblidar són els homes!...»

Ara, amb la seva mort, ha desaparegut la figura més gran en el moviment pacifista i el gènere humà ha perdut un dels seus defensors més aferrissats.

En veure els actuals esdeveniments internacionals, no podem per menys d'exclamar-nos, com ell: «Quina màquina d'oblidar són els homes!...»

VÍCTOR

La Festa Major d'enguany

Amb extraordinària animació i amb una enorme assistència de forasters, acaba de celebrar-se la Festa Major d'enguany. Tots els actes i espectacles que han tingut lloc aquests dies s'han vist concorregudíssims.

L'ENVELAT

Esmentem en primer terme l'èxit esclatant de l'Envelat, el que demostra l'encert de les entitats olotines que prengueren part en la seva organització. Tots els balls s'han vist animadíssims.

En el Ball de Gala del dia 8, a la nit, s'hi admiraren bellíssims vestits de «soirée» essent-ne premiats tres dels més sobressortits. El dia 9, a la tarda, la pluja destorbà quelcom el ball de tarda i en el ball de nit després dels focs d'artifici es registrà la més gran aglomeració de públic, mantenint-se l'animació fins ben entrada la matinada. En el darrer dia, el 10, a conseqüència de la pluja, tingué de celebrar-se el ball de tarda a les societats, veient-se molt concorregudes. A la nit, sense l'excés de públic dels altres dies, tingué lloc a l'Envelat el ball més elegant, elegint-se «Miss Envelat 1935» a la formosa senyoreta Montserrat Casadellà Bassols, essent rebuda dita elecció amb nodrits aplaudiments, demostrant l'encert del fall de la Comissió. La senyoreta Casadellà fou obsequiada amb un magnífic ramell enllaçat amb els colors de la bandera catalana. Felicitem a la Comissió Organitzadora d'enguany per l'acurada organització que ha transcorregut sense cap incident i ha donat el màxim relleu als actes de l'Envelat.

EL BALL-PLA

Pocs anys com en el present s'ha vist tan lluidíssim el nostre tradicional Ball Pla, la ressonància del qual s'escampa per tot Catalunya.

EL COS IRIS

Una gentada enorme presencià aquesta simpàtica festa, que voldríem veure incorporada definitivament en el programa de la Festa Major. Llàstima que un any per una cosa, un altre any per una altra, sembla que tot contribueixi a fer-la impossible. Respecte a l'incident que va suscitar-se amb motiu de la distribució dels premis a les carrosses, val més que no en parlem. «Quant més es remena, més put» diu l'aforisme popular amb tota la raó.

ESPECTACLES DIVERSOS

Totes les nostres sales d'espectacles així com també les diverses societats recreatives s'han vist aquestes festes animades en extrem per una gran multitud de socis i forasters.

LA II FIRA D'OLOT

Deixem per una altra ocasió el degut comentari a la II Fira d'Olot que s'ha celebrat enguany. Només volem fer constar, per ara, que, com era d'esperar, ha resultat una digua continuació de la I Fira celebrada l'any passat. Restarà oberta encara fins demà diumenge.

Per causa de la pluja no pogué celebrar-se la tradicional tornaboda a les Fonts de Sant Roc, que havia de tenir lloc el dijous.

LES ARTS

SALA VAYREDA

Actualment hi ha oberta a la «Sala Vayreda» una interessantíssima exposició col·lectiva de pintura i escultura. En parlarem com es mereix en el nostre número vinent.

A la mateixa «Sala Vayreda» s'anuncia la propera exposició del notable artista Joan Colom.

EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA. Roman encara oberta la interessant exposició de fotografies organitzada per la «U. E. C.» en el seu domicili social.

CURSET DE PINTURA. El proper dilluns dia 16, començarà a l'Escola Nacional de Paisatge de Catalunya, un curset de pintura a càrrec de l'eminent paisatgista català en Joan Colom. El seu nom i la seva vàlua són abastament apreciats a la nostra ciutat perquè nosaltres pretinguem fer-li una presentació. El nom d'en Colom és dels pocs que arreu d'Europa es presenten per si sols.

I a propòsit. Com a professors de l'Escola de Paisatge han passat per Olot els excel·lents artistes senyors Nogués, Labarta i Creixans, però no ens ha estat possible poder veure a la Sala Vayreda una exposició de les seves obres; nosaltres desitjaríem de la Junta Directiva de la mentada Institució que fés el necessari per tal que això d'aquí en endavant fos una cosa possible.